

Caroline Hendrickx (pseudoniem): 'Het verhaal van een weduwe: Samen worden we 180' Van Mantelzorg tot stalking.... Uitgeverij Jaylen Books, Zaandam 2011. ISBN 9789491247620. (Co-morbiditeit/ Multi ziek zijn/Leveraandoening/Fybrose/ Bloedarmoede/Rouw/Dood/PO) Zie ook www.jaylenbooks.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl: Ervaringsverhaal van 286 pagina's geschreven door Caroline Hendrickx. Zij beschrijft hoe haar man Johan in 2007 aan een ernstige ziekte overleed, hoe zij hem thuis verzorgde, wat daarbij kwam kijken en hoe zij de periode daarna, waarin allerlei zaken afgehandeld moesten worden, heeft ervaren. Johan had last van te veel ijzeropslag in zijn organen en daardoor problemen met onder andere zijn lever. Daarnaast had hij longfybrose en bloedarmoede. Caroline Hendrickx licht ook toe hoe fijn, maar ook zwaar, de verzorging thuis was gedurende die laatste periode van Johan's leven. Zij beschrijft ingewikkelde familieverhoudingen die de rouwfase na de dood van haar man nog moeilijker maakten. Anderen meenden allerlei rechten te hebben op de erfenis en rechten om de weduwe lastig te vallen.

Caroline Hendrickx: 'Het isolement waarin ik als mantelzorger terechtkwam verbaasde mij vaak dermate dat ik op zoek ging naar literatuur en tekst om herkenning en erkenning te zoeken. Er was maar weinig tot niets hierover te vinden.'

Over de schrijfster: Caroline Hendrickx (1964) werd geboren in Vlissingen en woont in Amersfoort. Zij werkt als leidinggevende in een verpleeghuis. Uit haar eerste (tiener)huwelijk heeft zij een dochter, Sandra. Ze hertrouwde in 2000 met Johan, die gedurende haar studie een werkbegeleider was geweest in een psychiatrisch ziekenhuis. Zij woonden in een door hen samen al behoorlijk opgeknapt boerderijtje uit 1880. Johan groeide grotendeels op bij zijn moeder Anne en stiefvader Carel met wie zij hertrouwde toen hij 8 jaar was. Met deze stiefvader kon Johan erg goed opschieten. Johan heeft ook een dochter Anne uit een eerder huwelijk met Monica. In 1998 werd bij Johan een leverbeschadiging ontdekt. Hij bleek ook ijzer in zijn lichaam op te stapelen, had bloedarmoede en longfybrose. Johan stierf in 2007, hij was toen 44 jaar. In 2010 werd Caroline oma van Johan junior.

Zie ook: <http://caroline-auteur.webklik.nl/page/recensies>

Korte Beschrijving: Caroline Hendrickx beschrijft haar man Johan als een warme, vriendelijke man met veel gevoel voor humor. Hij is een man om van te houden. Ze licht toe hoe hij in 2007 niet meer behandelbaar, terminaal ziek werd, zo ziek dat er geen genezing meer mogelijk was. Wel kon hij via een infuus bijvoorbeeld extra bloed krijgen om zijn bloedarmoede tegen te gaan, maar dan hoopte er zich wel ijzer op in zijn lichaamsdelen, en die vergiftigen hem langzaam maar zeker.

Caroline Hendrickx coördineerde en zorgde samen met vooral dochter Sandra en

een goede thuiszorgkracht Linda voor haar zieke man thuis. Ze beschrijft wat daarbij kwam kijken, hoe moe ze regelmatig was omdat ze werk en zorg moest combineren. Hoe ze af en aan ziekenhuizen bezochten voor transfusies en later omdat Johan delieren kreeg. Hoe dit voor haar persoonlijk was, wat zij voelde en wat het met haar deed dat Johan steeds meer aftakelde. Hoe zij zich wegcijferde, niet toe kwam aan zichzelf. Steun en toe verlaat waren Sandra en vriend Léon en thuiszorghulp Linda. Ze beschrijft wat ze nog ondernamen en hoe: tochtjes die ze nog maakten, een trip naar Parijs, bezoek van vrienden en familie en andere activiteiten die ze nog organiseerden voordat Johan zo slecht was, dat ook dat niet meer ging. Hij stierf thuis in Caroline's armen.

Ze schrijft over de ingewikkelde familieverhoudingen, de moeizame relaties met onder andere zus Anja die sinds 1998 stiekem contact had met hun biologische vader Joan en zijn ex vrouw Monica die verhalen verzong over de relatie van Johan met Anne, die voor de rechtbank uitgevochten moesten worden.

En na de dood kwam Caroline nog niet aan rouwen en verwerken toe. Een periode brak aan waarin het contact met de (schoon)familie en kennissen veranderde. Ze claimden rechten op een deel van de erfenis, Carel toonde onder andere een schuldbekentenissen die Johan zou hebben ondertekend en Caroline werd gestalkt. Ze zaten haar dwars, pestten en bedreigden haar, wilden haar kapot maken. Maar Caroline vocht terug, schakelde de politie in, nam een advocaat in de arm en toonde valsheid in geschrifte aan. Daardoor werd deze periode nog zwaarder. Caroline trok zich terug op haar boerderij. Steun en toeverlaat waren Sandra en Léon, die nu naast haar wonen met hun zoontje Johan junior.

Wat viel op: Het is een boek waarin uitgebreid ingegaan wordt op allerlei zorgsituaties en familieverhoudingen. Daarbij valt op hoe moeizaam het voor mantelzorgers is om de zorg te combineren met hun andere bezigheden. En hoe vervelend het is, als erfenissen problemen opleveren en familieverhoudingen en vriendschappen kapot maken. Bij Caroline in extreme mate.

Caroline zegt over haar motivatie om te gaan schrijven: 'Ik hoop met dit boek de kwetsbare positie van mantelzorger naar voren te brengen en meer begrip te krijgen voor deze eenzame taak. Als mantelzorger sta je in de schaduw van de patiënt en er is vaak weinig oog voor.' En 'Het isolement waarin ik als mantelzorger terecht kwam verbaasde mij vaak dermate dat ik op zoek ging naar literatuur en tekst om herkenning en erkenning te zoeken. Er was maar weinig tot niets hierover te vinden.'

Extra: <http://caroline-auteur.webklik.nl/page/presentatie>: 'Het verhaal heb ik geschreven ter ere van mijn dochter Sandra die zo lief voor haar vader heeft gezorgd. Maar ook voor alle andere batterijtjes van Nederland die ik zo bewonder! Er was/is eens een oplaadbaar batterijtje. Die heeft heel veel vriendjes die ook oplaadbare batterijtjes zijn, in allerlei kleuren en maten. Dat batterijtje zit verscholen in een elektrisch apparaatje, een radio, of een elektrisch autootje. Maar dat batterijtje laat wel het apparaatje werken, want die kan dat niet zonder energie! (...)'

Citaten: Pag. 33: ‘Oh dank je wel Linda! Wat geweldig hoe je dit opvangt! Jij hebt door dat het niet goed met Johan gaat, dat hij al ruim 8 jaar in de mallemolen van onderzoeken zit, dat zijn lever kapot is van het ijzer, dat zijn longen, milt en maag ook zijn aangetast. Dat hij net een of twee aandoeningen geboren is, want dat is wel ontdekt: het zou genetisch zijn.’

Pag.38: ‘Verder word je vaak suffer en heb je last van duizelingen, dus je krijgt een rijverbod.’

Pag. 135: ‘Ik ervaar niets meer om me heen, ik wieg je en wieg je totdat ik je lichaam langzaam rustiger voel worden. (...) Eerst samen, hand in hand, stevig in elkaar geknepen, maar dan voel ik langzaam je vingers losgaan, je hand uit mijn handen glijden en daar ga je...
Zonder mij...’

Pag.201: ‘Contacten met vrienden of kennissen heb ik nauwelijks, weet ook niet wie ik kan vertrouwen en wie niet. (...) Rond 20 uur gaat de telefoon.
ik neem hem op en hoor iemand hijgen, en dan wordt er door een mannenstem geroepen: ‘We maken je kapot en we pesten je je huis uit!’ Daarna wordt de hoorn erop gegoooid.’

Recensie: Zie ook: <http://caroline-auteur.webklik.nl/page/recensies>

Bol.com:2 november 2011 catotoos: ‘Een mooi boek van veel verdriet en leed maar geschreven met veel compassie en liefde voor de karakters in het boek. (...)

http://www.volkskrant.nl/wca_item/boeken_detail/453/230209/Samen-worden-we-180.html